

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U žalbi društvo Lidl Stiftung & Co. KG ističe tri žalbena razloga protiv pobijane presude:

- 1) povredu članka 42. stavka 2. i 3. Uredbe br. 207/2009⁽¹⁾ i pravila 22. stavaka 3. i 4. Uredbe br. 2868/95⁽²⁾ u vezi s člankom 15. stavkom 1. Uredbe br. 207/2009 jer je Opći sud pogrešno tumačio uvjete za dokaz stvarne uporabe predmetnog žiga u skladu s tim odredbama;
- 2) povredu članka 15. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009 u vezi s člankom 42. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 207/2009 jer je Opći sud pogrešno tumačio uvjete za utvrđenje da uporaba predmetnog žiga u obliku koji se razlikuje od registriranog predstavlja stvarnu uporabu u smislu članka 15. stavka 1. Uredbe br. 207/2009;
- 3) povredu članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 jer je Opći sud pogrešno tumačio uvjete o ocjeni vjerojatnosti dovođenja u zabludu.

Glavni argumenti mogu se sažeti kako slijedi:

U vezi s prvim žalbenim razlogom žalitelj smatra je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je utvrdio da je žalbeno vijeće tri nedatirane fotografije s nekoliko računa ispravno smatralo čvrstim i objektivnim dokazima dostatnim za dokazivanje stvarne uporabe predmetnog žiga, osobito s obzirom na narav uporabe.

U vezi s drugim žalbenim razlogom žalitelj smatra da je Opći sud zanemario posebno obilježje članka 15. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009 koje iz razloga pravne sigurnosti i predvidivosti zahtijeva točno i restriktivno tumačenje i ocjenu svih elemenata žiga u obliku u kojem je registriran. Opći sud je stoga počinio pogrešku koja se tiče prava kada je potvrdio utvrđenje žalbenog vijeća da je rabljeni oblik žiga uspostavio stvarnu uporabu budući da nije izmijenio razlikovni karakter predmetnog žiga u obliku u kojem je registriran jer žalbeno vijeće nije uzelo u obzir sve elemente predmetnog žiga.

U vezi s trećim žalbenim razlogom žalitelj smatra, Opći sud je pogrešno tumačio članak 8. stavak 1. točku (b) Uredbe br. 207/2009 prilikom svoje ocjene utvrđenja žalbenog vijeća o sličnosti žigova i vjerojatnosti dovođenja u zabludu jer nije na odgovarajući način uzeo u obzir, kao prvo, da je u ovom slučaju stupanj pozornosti relevantne javnosti vrlo visok, kao drugo da prosječni potrošač žig obično percipira kao cjelinu i ne analizira njegove različite detalje i kao treće da ocjena sličnosti žigova isključivo na temelju dominantnog elementa može biti provedena samo ako su svi drugi sastavni elementi žiga zanemarivi. Da su ovi aspekti ispravno bili uzeti u obzir, ne bi mogla biti utvrđena vjerojatnost dovođenja u zabludu.

Budući da pobijana presuda stoga nije u skladu s odredbama Uredbe br. 207/2009, društvo Lidl Stiftung & Co. KG zahtijeva njezino ukidanje.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (SL L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.).

⁽²⁾ Uredba Komisije (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 o žigu Zajednice (SL L 303, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 84.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 2. lipnja 2014. uputio Audiencia Nacional (Španjolska) –
Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.) protiv Tyco Integrated
Security S.L. i Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.**

(Predmet C-266/14)

(2014/C 282/25)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Nacional – Sala de lo Social

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)

Tuženici: Tyco Integrated Security S.L. i Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.

Prethodna pitanja

Treba li članak 2. Direktive 2003/88/EZ ⁽¹⁾ tumačiti na način da vrijeme koje radnik bez stalnog mjesta rada na početku i na kraju svakog radnog dana utroši na putovanja od mjesta svojeg prebivališta do sjedišta poduzetnikova klijenta koje je svakog dana različito te na vraćanje iz sjedišta drugog klijenta koje se također razlikuje u mjesto svojeg prebivališta (prema planu puta ili popisu koje je dan ranije utvrdio poduzetnik), uvijek unutar više ili manje širokog zemljopisnog područja, u okolnostima glavnog postupka koje su objašnjene u obrazloženju ovog pitanja, čini „radno vrijeme” prema definiciji iz navedenog članka Direktive ili ga, suprotno tomu, treba smatrati „vremenom odmora”?

⁽¹⁾ Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)

Žalba koju je 30. svibnja 2014. podnio Buzzi Unicem SpA protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) donesene 14. ožujka 2014. u predmetu T-297/11, Buzzi Unicem SpA protiv Europske komisije

(Predmet C-267/14 P)

(2014/C 282/26)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Buzzi Unicem SpA (zastupnici: C. Osti, A. Prastaro i A. Sodano, odvjetnici)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Žalbeni zahtjev

U cijelosti ili djelomično ukinuti pobijanu presudu i posljedično:

- u cijelosti poništiti spornu odluku zbog nedostatka ili manjkavosti obrazloženja i posljedične povrede prava na obranu društva kao i načela dobrog upravljanja;
- u cijelosti poništiti spornu odluku zbog prekoračenja i zlorabe ovlasti s posljedicom prebacivanja tereta dokazivanja;
- u cijelosti ili djelomično poništiti spornu odluku zbog prekoračenja ovlasti dodijeljenih Komisiji člankom 18., povrede načela proporcionalnosti i dobrog upravljanja, nepostojanja prethodnog kontradiktornog postupka, povredom *Best Practices* Komisije;
- ukinuti pobijanu presudu u dijelu u kojemu je Buzziju Unicemu naloženo snošenje troškova prvostupanjskog postupka;
- naložiti Komisiji snošenje troškova ovog postupka kao i one u predmetu

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

A. Prvi žalbeni razlog – Pogreška koja se tiče prava, nedostatak ili manjkavost obrazloženja o tvrdnjama koje se tiču povrede prava na obranu i načela dobrog upravljanja

Prvim žalbenim razlogom Buzzi Unicem prigovara da je pobijana presuda zahvaćena pogreškom koja se tiče prava i nedostatkom ili manjkom obrazloženja u dijelu u kojemu se u njoj navodi da je općenito upućivanje na navodne povrede sadržano u odluci o pokretanju postupka dovoljno obrazloženje zahtjeva za pružanje informacija iz čl. 18. stavka 3., koje odgovara „najmanjem stupnju jasnoće” koji takva odredba nalaže kad je riječ o predmetu i svrsi zahtjeva.